



Ο ξερός ήχος των πυροβολισμών στο 10 της οδού Nicolas-Appert αντήχησε την Τετάρτη το μεσημέρι σε όλη την Ευρώπη. Το αίμα κατέκλυσε τα γραφεία της ιστορικής σατιρικής εβδομαδιαίας εφημερίδας **Charlie Hebdo** και σταμάτησε την αναπνοή της Γαλλίας. Ο απλός αστυνομικός απολογισμός, δηλαδή 12 νεκροί και 11 τραυματίες, εκ των οποίων οι τέσσερις σε κρίσιμη κατάσταση, δεν αρκεί για να αντιληφθεί κανείς το μέγεθος και τη βαρύτητα της συγκεκριμένης ενέργειας για την επόμενη μέρα της χώρας.

Η δολοφονική επίθεση στο Charlie Hebdo είναι η πλέον πολύνεκρη του είδους που έζησε η Γαλλία από τον 19ο αιώνα. Αν λάβει κανείς υπ' όψιν του και τα όσα ακολούθησαν τα δύο επόμενα 24ωρα, (ομηρίες, ένοπλες συμπλοκές, αιματηρές αστυνομικές επιχειρήσεις) και με δεδομένο το χαρακτήρα του στόχου, **ο παραλληλισμός, και σε σκίτσο, με την επίθεση της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 στους Δίδυμους Πύργους της Νέας Υόρκης στις ΗΠΑ, δεν είναι εντελώς στον αέρα** παρά την υπερβολή που ορισμένοι ίσως επισημαίνουν. Είναι μια επίθεση που σε αντίθεση με αυτήν της 11ης Σεπτεμβρίου, γίνεται αντιληπτή ως **«επίθεση από τα μέσα»** καθώς οι δύο δράστες, όπως και ο τρίτος έμμεσος συνεργός, όπως φαίνεται μέχρι στιγμής τουλάχιστον, που κράτησε και την ομηρία στο εβραϊκό παντοπωλείο, δηλαδή τα αδέλφια **Σαίντ και Σερίφ Κουασί** και ο **Αμεντί Κουλιμπελί**, είναι γάλλοι υπήκοοι.

Ίσως το μόνο που δεν «κολλά» στον άψογα επαγγελματικό στρατιωτικού τύπου τρόπο που οργανώθηκε η επίθεση στο Charlie Hebdo και τα όσα ακολούθησαν, είναι το ότι, σύμφωνα με την επίσημη ενημέρωση τουλάχιστον, οι δράστες εντοπίστηκαν και ταυτοποιήθηκαν επειδή μέσα στο πρώτο αυτοκίνητο με το οποίο απομακρύνθηκαν από τον τόπο του εγκλήματός τους έπεσε η αστυνομική ταυτότητα του ενός! Πρόκειται για μια μικρή, πλην εξαιρετικά ενδιαφέρουσα, λεπτομέρεια. Ενδιαφέρον προκαλεί και το γεγονός ότι στις τηλεφωνικές συνομιλίες που διημερίφθησαν ανάμεσα σε δημοσιογράφους του γαλλικού καναλιού BFM TV και των Σερίφ Κουασί και Αμελί Κουλιμπελί, οι δύο δράστες έδωσαν δημόσια πληροφορίες για το σχέδιο της επίθεσης, καθώς και για τον τρόπο και τη χρηματοδότηση της εκπαίδευσής τους στην «αλ-κάιντα» της Υεμένης.

Μετά το Charlie Hebdo, η Γαλλία τέθηκε σε τριήμερο εθνικό πένθος. Μετά και από τα όσα έγιναν και την Παρασκευή, το ερώτημα είναι πότε θα εξέλθει από το σοκ και από το πένθος. Οι υπηρεσίες ασφαλείας τέθηκαν σε κόκκινο συναγερμό, ο στρατός βγήκε στους δρόμους (περίπου 600 στρατιώτες έχουν αναπτυχθεί στο Παρίσι μόνο, 88.000 άνδρες των δυνάμεων ασφαλείας έχουν κινητοποιηθεί), η χωροφυλακή και οι ειδικές δυνάμεις καταστολής (CRS) επίσης είναι στους δρόμους. Οι γαλλικές δυνάμεις καταστολής είναι γνωστές για τη σκληρότητά τους. Σε αντίθεση, όμως, με άλλες χώρες, η μαζική παρουσία τους στους δρόμους δεν είναι ένα «καθημερινό» γεγονός, ούτε κάτι που η γαλλική κοινή γνώμη, πριν από μερικά χρόνια, θα αποδεχόταν ασυζητητί. Σήμερα, όμως, το αποδέχεται, μεγάλο μέρος της τουλάχιστον, με τεράστια ανακούφιση.

Συγκεντρώσεις καταδίκης της επίθεσης πραγματοποιήθηκαν σε πολλές πόλεις. Μια μεγάλη προγραμματίζεται για την Κυριακή με τη συμμετοχή και ευρωπαϊών αρχηγών κρατών. Η Γαλλία έμεινε όρθια διεμήνυσε ο Ολάντ, ο «κίνδυνος δεν πέρασε» και κάλεσε τους πολίτες να υψώσουν το ανάστημά τους απέναντι «στο ρατσισμό και τον αντισημιτισμό» τονίζοντας ότι οι «φανατικοί δεν έχουν καμία σχέση με την μουσουλμανική θρησκεία». Το σύνολο των μουσουλμανικών οργανώσεων της Γαλλίας κάθε είδους καταδίκασε με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο την επίθεση υπογραμμίζοντας ότι *«στρέφεται κατά*

των μουσουλμάνων, παραβιάζει τις αρχές της θρησκείας τους και τους βάζει στο μάτι του κυκλώνα». **Οι μουσουλμάνοι της Γαλλίας θα θελήσουν και κυρίως θα μπορέσουν να συμμετάσχουν σε αυτές τις συγκεντρώσεις;** Είναι ένα ερώτημα που πλανάται έντονα πια στην ατμόσφαιρα της ευρωπαϊκής χώρας με την πολυπληθέστερη μουσουλμανική κοινότητα (4.710.000, 7,5% του πληθυσμού με ανοδική τάση που τείνει να ξεπεράσει το 10% τα επόμενα χρόνια). Είναι ένα ερώτημα τόσο έντονο που ο πρωθυπουργός Μανουέλ Βαλ, μετά το τέλος των τριών εφιαλτικών για τη Γαλλία ημερών, την Παρασκευή το βράδυ, δήλωνε ότι «οι μουσουλμάνοι συμπατριώτες μας φοβούνται σήμερα», παραδεχόμενος ανοιχτά ότι κάτι δεν πάει πια καθόλου καλά στη χώρα του φωτός.

Η «μοναξιά» του Charlie Hebdo

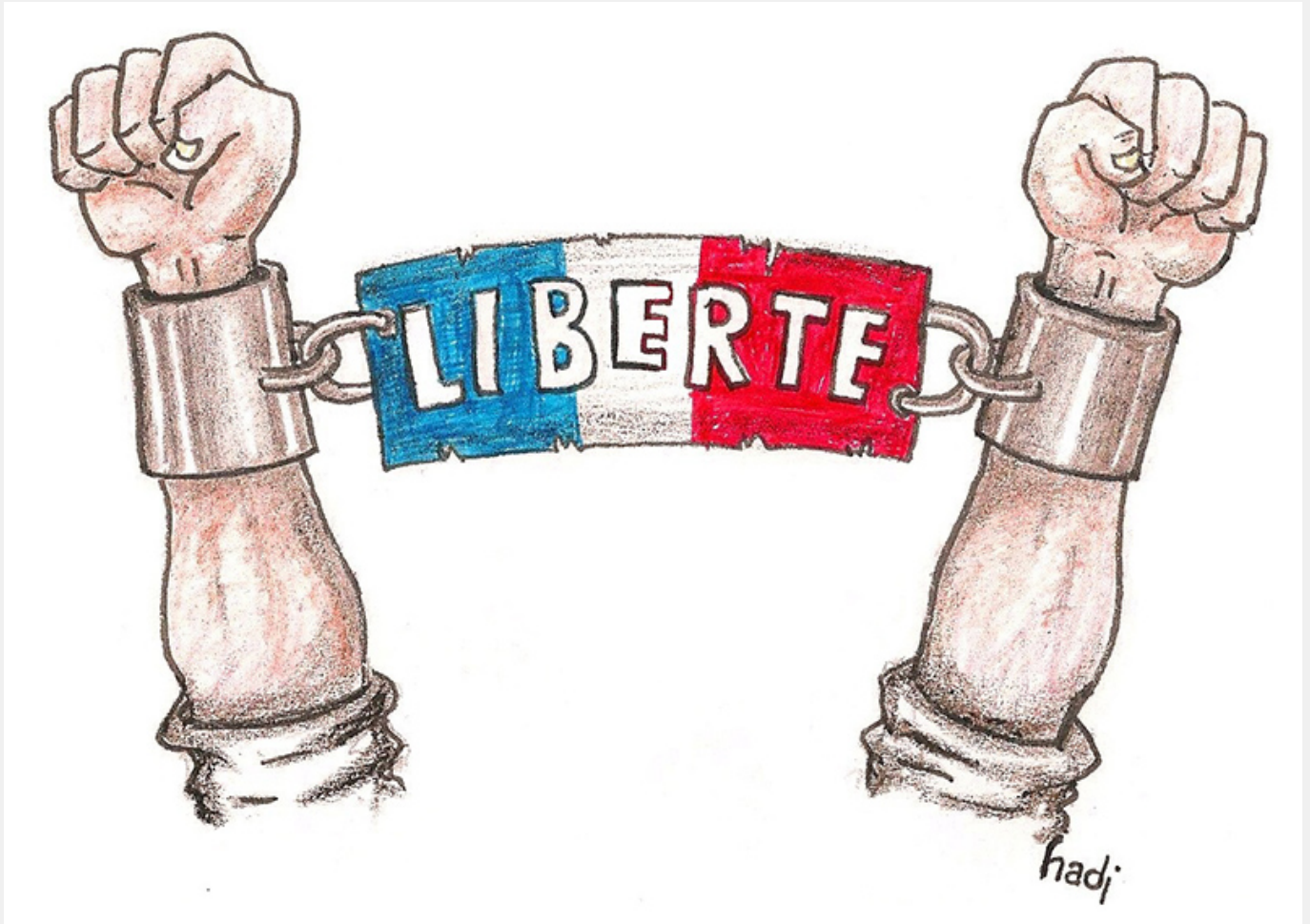
Το γιατί το αιματοκύλισμα στο Charlie Hebdo γίνεται αντιληπτό ως πλήγμα στην καρδιά της ελευθερίας της έκφρασης και της ελευθεροτυπίας είναι προφανές. Πρόκειται για τη σατιρική εκείνη εφημερίδα που δεν έχει αφήσει σε «χλωρό κλαρί» κανένα «ιερό και όσιο» όπως θα έλεγε κανείς. Στο στόχαστρο της ανηλεούς σάτιράς της έχουν τεθεί κόμματα, πολιτικά πρόσωπα, Πρόεδροι, αρχηγοί κομμάτων και θρησκείες, όλες οι θρησκείες. **Η υπεράσπιση της κοσμικότητας, της περίφημης γαλλικής laïcité ως θεμέλιου του γαλλικής κοινωνίας και ως αδιαμφισβήτητης κατάκτησης της γαλλικής επανάστασης του 1789,** είναι ίσως ένας από τους κεντρικότερους άξονες των δημοσιεύσεών της όλα αυτά τα χρόνια και πολλάκις έχει «φάει» μηνύσεις για αυτό.



Τα τελευταία χρόνια, και ιδιαίτερα από το 2006 και μετά, τα σατιρικά της βέλη, κατά μεγαλύτερη αναλογία, συγκέντρωσε το Ισλάμ, υπό το πρίσμα της δράσης των φανατικών ισλαμιστών. Έγιναν δίκες, όπου δικαιώθηκε το περιοδικό, διατυπώθηκαν απειλές, έγιναν προειδοποιητικές βομβιστικές επιθέσεις στα γραφεία του. Ουδείς μπορεί ν' αμφισβητήσει την πρόθεση και το δικαίωμα των δημιουργών, όπως διατυπώθηκε επανειλημμένως και από τον δολοφονημένο διευθυντή της και χαρισματικό σκιτσογράφο **Stéphane Charbonnier**, να σατιρίζεται το Ισλάμ όπως όλες οι άλλες θρησκείες, χωρίς περιορισμούς και χωρίς αυτολογοκρισία, στο όνομα ακριβώς της ανεκτικότητας, χωρίς διακρίσεις και χωρίς δεύτερες σκέψεις, με διαχωρισμό ανάμεσα στους απλούς πιστούς και στους φανατικούς και με κριτήριο πάνω από όλα την έννοια της κοσμικότητας.

Όλα αυτά, όμως, συμβαίνουν σε ένα συγκεκριμένο χωρο-χρονικό και κοινωνικο-οικονομικό πλαίσιο, του οποίου η κατανόηση είναι απαραίτητη για ν' αντιληφθεί κανείς τι πραγματικά

σημαίνει για τη γαλλική κοινωνία, σήμερα και αύριο, η επίθεση στο Charlie Hebdo. Όλα αυτά συμβαίνουν ενώ ήδη από τη δεκαετία του '90 στα γαλλικά προάστια και ιδιαίτερα στις υποβαθμισμένες συνοικίες, τα παιδιά των μεταναστών από τις πρώην γαλλικές αποικίες αναζητούν ματαίως ένα ρόλο στη γαλλική κοινωνία. Αναζητούν ένα ρόλο πέραν αυτού των φτηνών εργατικών χεριών που είχαν οι γονείς τους. Και γιατί τα ίδια είναι γάλλοι υπήκοοι αλλά και γιατί πλέον ο γαλλικός καπιταλισμός δεν έχει ανάγκη από φτηνά εργατικά χέρια άρα πετάγονται στο περιθώριο.



Κοινωνικά αποκλεισμένα και οργισμένα προάστια: πρόσφορο έδαφος φανατισμού

Σε αντίθεση με ό,τι αρεσκόταν επί χρόνια να επικαλείται το γαλλικό κράτος, ουδέποτε κατάφερε να ενσωματώσει αυτές τις γενιές στο κοινωνικό σύνολο. Παρέμειναν δεύτερης κατηγορίας πολίτες μέσα στην ίδια τους τη χώρα, την μοναδική που γνώρισαν άλλωστε, η οποία τους πέταξε έξω από το εκπαιδευτικό σύστημα, έξω από την αγορά εργασίας, έξω από τα κέντρα διασκέδασης, έξω από το κέντρο των μεγάλων πόλεων, έξω από τη ζωή. Δεν είναι πια καν χρήσιμοι φτηνοί εργάτες. Ήταν και είναι «βάρος» στο σύστημα κοινωνικής ασφάλισης και κοινωνικών επιδομάτων και «πονοκέφαλος» για την «τάξη και την ασφάλεια» στα προάστια.

Οι ειδικές μονάδες που η γαλλική αστυνομία έφτιαξε από τη δεκαετία του '90 για τα προάστια φρόντισαν και φροντίζουν να τους το θυμίζουν αυτό: ότι δεν φτάνει που παραβιάζουν λίγο ή πολύ τον ποινικό κώδικα, είναι και «μπερ» (υποτιμητικός αναγραμματισμός του arab στα γαλλικά). Γι' αυτό και το λίγο, θα τιμωρηθεί πολύ. Οι φυλακές, ήδη, από τα τέλη του '90 γέμιζαν με νεαρούς μετανάστες, κυρίως αραβικής καταγωγής, που, ως συνήθως, έμπαιναν μέσα για κάποια μικροκλοπή ή μικροφασαρία σφραγίζοντας έτσι τη συνήθως κλιμακούμενη καριέρα τους στο έγκλημα. Την ίδια περίοδο, και με αιχμή τον αιματηρό εμφύλιο στην Αλγερία ανάμεσα στους εξτρεμιστές του Ισλαμικού Μετώπου Σωτηρίας και τον στρατό, η θρησκεία αρχίζει να «ξεναβρίσκει» τους «μπερ» στα προάστια. Και η πορεία πανομοιότυπη: μικροπαραβατικότητα, φυλακή, στροφή στη θρησκεία. Μια ανάγνωση του βιογραφικού του Σερίφ Κουασί

είναι ενδεικτική.

Ο «δάκτυλος» του «Εθνικού Μετώπου»

Αν και τα περιστατικά είναι μεμονωμένα και η επιρροή σχετικά περιορισμένη τη δεκαετία του '90, είναι αρκετή για το ακροδεξιό «Εθνικό Μέτωπο» να ξεκινήσει την προπαγάνδα του περί «*ισλαμιστικής επέλασης κατά των γαλλικών κοσμικών αξιών*». Μια προπαγάνδα που ενστάλαξε το δηλητήριό της σταθερά και μεθοδικά αλλά και με αρκετούς σκοτεινούς δρόμους (π.χ. **υπάρχουν αλληπάλληλες μαρτυρίες κοινωνικών υπηρεσιών και ορισμένων αστυνομικών για έμμεση «προώθηση» όπλων σε «μπερ» δια μέσου καναλιών που συνδέονται με το «Εθνικό Μέτωπο**»).

Εκείνη την πρώτη περίοδο, και συγκεκριμένα το **1996**, το Charlie Hebdo συνέλεξε, μέσα από μια καμπάνια οκτώ μηνών, **173.704 υπογραφές** ζητώντας ανοιχτά την απαγόρευση του «Εθνικού Μετώπου» ως ενός κόμματος που «*διασπείρει το μίσος και στοχεύει στην κατάλυση των βασικών εννοιών της γαλλικής δημοκρατίας προκαλώντας με τις ρατσιστικές του θέσεις με κάθε τρόπο*». Μπορεί σήμερα η **Μαρίν Λε Πεν** να δηλώνει συντετριμμένη, αλλά πολλά στελέχη του κόμματός της φρόντισαν από τις πρώτες ώρες μετά το αιματοκύλισμα στο Charlie Hebdo να θυμίσουν μέσα από αναρτήσεις στο διαδίκτυο τη στάση του σατιρικού περιοδικού απέναντι στην ακροδεξιά αφήνοντας να εννοηθεί: «τα λέγαμε εμείς».

Επίσης, έχει εξαιρετικό ενδιαφέρον ότι **πολλές ώρες πριν η γαλλική αστυνομία δώσει στη δημοσιότητα τα στοιχεία των δύο καταζητούμενων αδελφών, αυτά είχαν αναρτηθεί σε ιστοσελίδες προσκείμενων στο «Εθνικό Μέτωπο»** (τα «σταγονίδια» υπάρχουν παντού λοιπόν) μαζί με τις φωτογραφίες τους, επίσημα έγγραφά τους αλλά και την πληροφορία (που αργότερα επιβεβαιώθηκε) ότι ο ένας εξ αυτών είχε συλληφθεί το 2005 ως στρατολόγος νεαρών μουσουλμάνων για να πολεμήσουν με τους ακραίους ισλαμιστές στο Ιράκ. Μιλώντας στο δικαστήριο είχε δηλώσει ότι ο ίδιος δέιλιασε και ευτυχώς που τον συνέλαβαν. Ο **Σερίφ Κουατσι** αφέθηκε ελεύθερος 18 μήνες μετά και παρακολουθούνταν, όπως ειπώθηκε επισήμως. Ο **Σαϊντ**, όμως, δεν είχε κανένα μητρώο αλλά κατά τις αμερικανικές μυστικές υπηρεσίες ήταν αυτός που εκπαιδεύτηκε τελικά στην Υεμένη από την «**αλ Κάιντα της Υεμένης**» το **2011**. Ανεπισήμως τα ερωτήματα για τις πορείες αυτές είναι πολλά και αρκετά θα μείνουν αναπάντητα, αφού τα δύο αδέρφια έχασαν τη ζωή τους, όπως έγινε στην περίπτωση **Μεράχ [i]**.

Ούτε η καμπάνια του Charlie Hebdo, ούτε οι προειδοποιήσεις όσων οργανώσεων και υπηρεσιών δραστηριοποιούνται στα προάστια, ούτε ο «συναγερμός» που σήμανε η εξέγερση στα γαλλικά γκέτο το 2005 ανέστρεψαν την προδιαγραφόμενη πορεία της γαλλικής κοινωνίας προς τη συντηρητικοποίηση και το διχασμό. Εγκαταλελειμμένοι και από το μοναδικό πολιτικό κόμμα που είχε οργανωμένη παρέμβαση στα γκέτο των μεταναστών από τη δεκαετία του '60, το γαλλικό ΚΚ (τόσο λόγω της απόφασης διάλυσης των πυρήνων του όσο και λόγω της σταδιακής απομάκρυνσής του από μια σειρά πιο ριζοσπαστικών θέσεων στο πλαίσιο του «εκσυγχρονισμού» του για την αναζήτηση του «ανθρώπινου προσώπου» του καπιταλισμού χωρίς «αυταπάτες» περί ανατροπής του), και μη μπορώντας πια να «ενταχθούν» στη γαλλική κοινωνία ούτε μέσα από τις γραμμές των συνδικάτων (κυρίως της CGT) λόγω της καλπάζουσας ανεργίας, τα παιδιά των γκέτο βρίσκονται ξεκρέμαστα: **υπήκοοι μιας χώρας που εμφανώς δεν τους θέλει και στην οποία οι ίδιοι δεν αναγνωρίζουν τον εαυτό τους**. Δεν μπορούν όμως να τον αναγνωρίσουν ούτε στις πατρίδες των γονιών τους, γιατί συνήθως ούτε καν τις έχουν επισκεφτεί. Το «κενό» έρχεται να καλύψει ο θρησκευτικός φανατισμός: «δειλά» δια του εμφυλίου της Αλγερίας, μαζικά μετά το 2001. Είναι, όπως έχουμε ξαναγράψει στο Περιοδικό, η «εκδίκηση» που τους κάνει να νιώθουν ότι ανήκουν κάπου και ότι έχουν ισχύ.



La liberté dévoilée, Gérard Rancinan

Η εύκολη διπολική αφήγηση και η ηχηρή απουσία αριστερού ριζοσπαστικού λόγου ανατροπής

Την ίδια ώρα, σε διεθνές επίπεδο κλιμακώνεται η ιμπεριαλιστική επιθετικότητα ως έκφραση της εμβάθυνσης της θεμελιώδους κρίσης του καπιταλισμού. Οι επεμβάσεις, αρχικώς σε Αφγανιστάν και Ιράκ (στο δεύτερο χωρίς την συμμετοχή της Γαλλίας) και στη συνέχεια στη Λιβύη, στο Μάλι (σχεδόν με αποκλειστική συμμετοχή της Γαλλίας) σε συνδυασμό με τον αιματηρό εμφύλιο στη Συρία, στον οποίο συνέβαλαν τα μέγιστα οι «αντί-Άσαντ» ισλαμιστές σύμμαχοι της Δύσης, έρχονται να επιβεβαιώσουν τη «θρησκευτικού τύπου» αφήγηση των φανατικών: η Δύση κάνει πόλεμο στο Ισλάμ. **Μια αφήγηση, απαλλαγμένη από ταξική προσέγγιση και κατ' επέκταση σοβαρή ανάλυση της ίδιας της φύσης του ιμπεριαλισμού, που βολεύει τους πάντες: βολεύει τον ιμπεριαλισμό, βολεύει και τον Φρανκεστάιν που έφτιαξε. Για τα παιδιά των γκέτο, δεν υπάρχει δίλημμα. Βρίσκουν νόημα ζωής.**

Μέσα σε ένα τέτοιο κοινωνικο-οικονομικό πλαίσιο, στο οποίο η εμβάθυνση της καπιταλιστικής κρίσης εντείνει τις ταξικές διαφορές, δίνει τη χαριστική βολή στις όποιες κοινωνικές παροχές είχε κερδίσει με αγώνες η εργατική τάξη, και τερματίζει κάθε είδους επίφαση ταξικής ειρήνης, συνθλίβοντας περαιτέρω τους ήδη περιθωριοποιημένους, το Charlie Hebdo παραμένει πιστό στη χιουμοριστική σατιρική του μάχη κατά κάθε φασιστικού ολοκληρωτικού τύπου αντίληψης, ιδιαίτερα της θρησκείας, με το Ισλάμ, λόγω και των εξελίξεων εντός και εκτός Γαλλίας, να βρίσκεται σχεδόν διαρκώς στο στόχαστρο. Πλέον όμως, **η σάτιρα του Charlie Hebdo είναι φωνή βοώντος εν τη ερήμω μέσα στο τεχνητό δίπολο της «σύγκρουσης των πολιτισμών»** με την γκάμα του πολιτικού λόγου να εκτείνεται ανάμεσα στην σκληρή και στην πάρα πολύ σκληρή καταστολή, στην λογική τύπου Λε Πεν και την έλλειψη της

οποιαδήποτε συνεκτικής σοβαρής ριζοσπαστικής αριστερής εναλλακτικής που θα προσέφερε μια νέα προσέγγιση του συνόλου της διαμορφωθείσας κατάστασης εντός και εκτός Γαλλίας.

Σε αυτό το φόντο, για πολλούς τα σκίτσα του Charlie Hebdo απλώς δεν «παρακολούθησαν» την νέα κοινωνική πραγματικότητα μετατρέποντας εαυτόν συχνά σε εύκολο στόχο για κριτικές περί έκφρασης «ισλαμοφοβίας» ενώ οι άσπονδοι φίλοι του «Εθνικού Μετώπου» δεν έχαναν την ευκαιρία. **Και είναι προφανές ότι οι δολοφονημένοι δημιουργοί, παιδιά οι περισσότεροι του γαλλικού Μάη του '68, δεν διακατέχονταν από ισλαμοφοβία. Η γαλλική κοινωνία, όμως, πλέον διακατεχόταν.** Σύμφωνα με δημοσκόπηση του ινστιτούτου Ipsos που δημοσίευσε η εφημερίδα «Le Monde» στις 24 Ιανουαρίου 2013, το 74% των ερωτηθέντων θεωρούσε το Ισλάμ «μη ανεκτικό» και μη «συμβατικό» με τις αξίες της γαλλικής κοινωνίας, οι 8 στους 10 εκτιμούσαν ότι το Ισλάμ «προσπαθεί να επιβάλλει τον τρόπο λειτουργίας του στους άλλους». Το χειρότερο και πλέον επικίνδυνο όμως στοιχείο που ανέδειξε η έρευνα είναι ότι σε ποσοστό που έτεινε στο 44% θεωρούσαν ότι κατά πλειοψηφία, αλλά κυρίως εν μέρει, οι μουσουλμάνοι «είναι φανατικοί» ούτως ή άλλως λόγω και μόνο της θρησκείας τους!

Η σαρωτική νίκη του «Εθνικού Μετώπου» έδειξε ότι οι αντιλήψεις αυτές είναι πλέον πολύ πιο ισχυρές από ποτέ στην γαλλική κοινωνία. Η τάση αυτή διαφαίνεται πια ξεκάθαρα και σε άλλες χώρες, με πιο πρόσφατο αντίστοιχο παράδειγμα την εμφάνιση και ενίσχυση, τους τελευταίους μήνες, του **Pegida** (Ευρωπαίοι Πατριώτες κατά του Εξισλαμισμού της Δύσης) στη **Γερμανία**. Όσο πιο πολύ εντείνεται η κρίση, όσο πιο πολύ συνθλίβεται η ανθρώπινη αξιοπρέπεια και η ανθρώπινη ζωή, όσο πιο άφωνο και άσφαιρο είναι το λαϊκό εργατικό κίνημα και η πολιτική του έκφραση δεν έχει να προσφέρει μια σαφή οραματική, πραγματικά ανατρεπτική, αφήγηση για το σήμερα και για το αύριο, τόσο πιο πολλούς υποστηρικτές θα βρίσκουν οι διπολικές αφηγήσεις των εύκολων, και πάνω από όλα, ανώδυνων για το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα και τον ιμπεριαλισμό, «διχασμών»: αυτών των συγκρούσεων πολιτισμών, θρησκειών κ.ο.κ.

Η επόμενη μέρα του μακελειού στο Charlie Hebdo, και της κατάστασης πολιορκίας που ακολούθησε, αφήνει τη Γαλλία και ολόκληρη την Ευρώπη διαφορετική. Δεν χάθηκαν απλώς οι πιο χαρισματικοί, ίσως, σκιτσογράφοι της Γαλλίας. Δεν είναι μόνο ότι πλέον η Γαλλία βρίσκεται σε κατάσταση πανικού. Δεν είναι μόνο ότι ο στρατός βγήκε στο δρόμο. **Ο «πόλεμος» που το κεφάλαιο κήρυξε πλέον ανοιχτά απέναντι στην εργατική τάξη μέσα στις ίδιες τις ευρωπαϊκές χώρες, και εξήγαγε στο όνομα της δημοκρατίας σε μια σειρά από μουσουλμανικές χώρες, επανέρχεται στην καρδιά του ευρωπαϊκού εδάφους με την ίδια αποκρουστική μορφή που ο ιμπεριαλισμός του έδωσε.** Το προφανές είναι η περαιτέρω αυταρχικοποίηση και συντηρητικοποίηση της γαλλικής (και όχι μόνο) κοινωνίας στο όνομα πάντα της «ελευθερίας». Το αίμα φοβίζει και ο φόβος είναι κακός σύμβουλος.

Το στοίχημα για την αριστερά στη Γαλλία αλλά και σε όλη την Ευρώπη είναι ο «πόλεμος» αυτός να απογυμνωθεί του θρησκευτικού του μανδύα, χωρίς ωραιοποιήσεις και δικαιολογίες για καμία από τις δύο πλευρές, και να φανεί ο πραγματικός ταξικός του χαρακτήρας, να διατυπωθεί μια ριζικά διαφορετική εναλλακτική έξω από ασφυκτικά όρια του υπάρχοντος κατεστημένου. Δεν υπάρχει πλέον ούτε άλλοθι ούτε χρόνος: **το στοίχημα αυτό παίζεται πια με αίμα.**

[i] Ο 23χρονος Μεράχ σκότωσε εν ψυχρώ σε ξεχωριστές επιθέσεις τρεις Γάλλους αλεξιπτωτιστές (οι οποίοι επίσης κατάγονταν από πρώην γαλλικές αποικίες) και τρεις μαθητές εβραϊκού σχολείου μαζί με το δάσκαλό τους, πριν σκοτωθεί και ο ίδιος σε συμπλοκή με την αστυνομία σε διαμέρισμα που είχε αμπαρωθεί στην Τουλούζη της Γαλλίας το Μάρτιο του 2012. Κατά τις γαλλικές αρχές τουλάχιστον, δεν φαίνεται να είχε άμεση σχέση με καμία ισλαμιστική οργάνωση, ούτε να εκτελούσε εντολές, αν και μάρτυρες των δολοφονιών που διέπραξε κατέθεσαν ότι τον άκουσαν να επικαλείται τον Αλλάχ («Ο Θεός είναι μεγάλος»). Εκτός από τις συγκεκριμένες συνθήκες του θανάτου του (τον πυροβόλησαν οι αστυνομικοί, έπεσε μόνος του από το διαμέρισμα που είχε ταμπουρωθεί, «τον έπεσαν», ουδείς έχει αντιληφθεί μετά βεβαιότητας), υπάρχει και ένα άλλο σκοτεινό σημείο: ο Μεράχ, σύμφωνα με τον αρχηγό της γαλλικής αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας, είχε επισκεφτεί το Αφγανιστάν ένα με δύο χρόνια πριν το

δολοφονικό του ξέσπασμα και επιστρέφοντας στη Γαλλία είχε προσπαθήσει να έρθει σε επαφή με την αντιτρομοκρατική υπηρεσία για «να δώσει πληροφορίες». Ουδείς γνωρίζει τι ακριβώς συνέβη σε αυτό το σημείο.

Πηγή: [toperiodiko](#)